

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 216/04-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránaya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť PaedDr. Jaroslava Drapáka, J., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava III v konaní sp. zn. 12 C 21/93, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo PaedDr. Jaroslava Drapáka na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 21/93 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e vo veci sp. zn. 12 C 21/93 konať bez zbytočných prietáhov.

3. PaedDr. Jaroslavovi Drapákovi p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý nahradiť PaedDr. Jaroslavovi Drapákovi trovy právneho zastúpenia v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na bankový účet právneho zástupcu JUDr. M. M. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti PaedDr. Jaroslava Drapáka vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2004 doručená sťažnosť PaedDr. Jaroslava Drapáka, J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 12 C 21/93.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 216/04-10 z 30. júna 2004 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výziev ústavného súdu, ktoré mu boli doručené 6. augusta 2004 a 13. októbra 2004, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 25. augusta 2004 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 14. júla 1994 podal dovolanie v konaní sp. zn. 12 C 21/93 o náhradu mzdy vedenom pred okresným súdom (predtým Obvodný súd Bratislava 3, ďalej len „obvodný súd“) v spojitosti s rozsudkom Mestského súdu v Bratislave (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. 13 Co 329/93 z 2. februára 1994, ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Sťažovateľ tvrdí, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo jeho dovolanie doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a okrem jedného úkonu nebolo vo veci vykonaných viac úkonov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 12 C 21/93 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez prietáhov. Zároveň sťažovateľ žiada primerané finančné zadosťučinenie v sume 858 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou zo 4. augusta 2004 a 7. októbra 2004 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 23. novembra 2004 uviedol prehľad úkonov okresného súdu v predmetnej veci a poukázal na to, že na dĺžke konania sa podieľala neochota sťažovateľa uhradiť súdny poplatok v súvislosti s dovolaním, niekoľkonásobná zmena v osobe zákonného sudcu, ale aj

pochybenie súdu v období rokov 2000 až 2004, keď bol spis omylom založený medzi právoplatne skončené veci.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu a najmä podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 21/93 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

V posudzovanom spise okresného súdu je na č. 1. 1 až 5 založený rozsudok obvodného súdu č. k. 12 C 134/91-59 z 13. apríla 1992, v ktorom súd určil, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou danou sťažovateľovi je neplatné a návrh na náhradu mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru zamietá, pričom návrh sťažovateľa v rozsahu vyplatenia mzdy za nadpočetné hodiny v mesiacoch november 1990 až február 1992 vylúčil na samostatné konanie.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 12. augusta 1991 (č. 1. 6a – 7a spisu) návrh na vyslovenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou voči odporcovi v 1. rade – Strednému odbornému učilištvu elektrotechnickému Bratislava a odporcovi v 2. rade – Školskej správe Bratislava VI. Obvodný súd vydal 7. apríla 1993 pokyn na vyhotovenie fotokópie žaloby sťažovateľa zo spisu sp. zn. 12 C 134/91 a jej pripojenie k posudzovanému spisu. Obvodný súd zároveň v uvedený deň nariadil termín pojednávania na 3. jún 1993.

Na pojednávaní 3. júna 1993 sťažovateľ rozšíril a doplnil svoj návrh a súd odročil pojednávanie na 24. jún 1993. Právny zástupca odporcu v 1. rade doručil obvodnému súdu 11. júna 1993 oznámenie o ukončení právneho zastupovania. Odporca v 1. rade doručil 14. júna 1993 obvodnému súdu oznámenie o zastupovaní inou právnou zástupkyňou od 1. januára 1993 a pripojil súdom požadované písomnosti spolu so splnomocnením pre právnou zástupkyňu.

Na pojednávani 24. júna 1993 obvodný súd vykonal dokazovanie vo veci samej a rozsudkom č. k. 12 C 21/93-26 návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku odvolanie a obvodný súd vydal 10. novembra 1993 pokyn na zaslanie výzvy sťažovateľovi, aby uhradil súdny poplatok za odvolanie v lehote 3 dní (uznesenie obvodného súdu č. k. 12 C 21/93-32 z 12. novembra 1993), ako aj pokyn na doručenie odvolania odporcovi v 1. rade, aby sa k nemu v lehote 20 dní vyjadril. Právna zástupkyňa odporcu v 1. rade doručila obvodnému súdu vyjadrenie 17. novembra 1993.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 24. novembra 1993 odvolanie proti uzneseniu obvodného súdu z 5. decembra 1993. Obvodný súd vydal 26. novembra 1993 pokyn na vypracovanie predkladacej správy a zaslanie posudzovaného spisu mestskému súdu. Mestský súd nariadil 5. januára 1994 termín pojednávania na 19. január 1994. Na pojednávani 19. januára 1994 súd uznesením odročil pojednávanie na 2. február 1994 z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa, u ktorého nebolo vykázané doručenie predvolania na pojednávanie.

Na pojednávani 2. februára 1994 bolo vykonané dokazovanie a bol vyhlásený rozsudok č. k. 13 Co 329/93-46; 13 Co 32/94, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok obvodného súdu č. k. 12 C 21/93-26 z 24. júna 1993 a zrušil uznesenie obvodného súdu č. k. 12 C 21/93-32 z 12. novembra 1993. Obvodný súd vydal 3. mája 1994 pokyn na doručenie rozsudku mestského súdu účastníkom konania. Podľa úradného záznamu obvodného súdu z 3. mája 1994 bol z posudzovaného spisu vylúčený spis sp. zn. 12 C 134/91 (č. 1. 50 spisu). Obvodný súd vydal 1. júna 1994 pokyn na opätovné doručenie rozsudku mestského súdu sťažovateľovi.

Sťažovateľ doručil 14. júla 1994 obvodnému súdu dovolanie proti rozsudku obvodného súdu v spojení s rozsudkom mestského súdu. Obvodný súd vydal 6. septembra 1994 pokyn na zaslanie výzvy sťažovateľovi na úhradu súdneho poplatku za dovolanie v lehote 3 dní a odstránenie väd návrhu dovolania v lehote 20 dní. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 12. septembra 1994 odvolanie proti zaplateniu súdneho poplatku za dovolanie s poukázaním na nepriaznivú finančnú situáciu.

Obvodný súd vydal 27. januára 1995 pokyn na zaslanie tlačiva na preukázanie majetkových pomerov sťažovateľovi. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 17. februára 1995 vyplnené požadované tlačivo s prílohami. Obvodný súd uznesením č. k. 12 C 21/93-62 z 8. júna 1995 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 11. júla 1995 oznámenie o zmene adresy prechodného bydliska.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 27. júla 1995 odvolanie proti uzneseniu č. k. 12 C 21/93-62 z 8. júna 1995. Obvodnému súdu bolo 15. apríla 1996 doručené oznámenie o zmene bydliska sťažovateľa. Podľa úradného záznamu obvodného súdu z 29. júla 1996 sťažovateľ nahliadol do posudzovaného spisu so súhlasom predsedníčky senátu.

Obvodný súd vydal 22. októbra 1996 pokyn na predloženie spisu odvolaciemu súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ – dovtedy mestský súd) uznesením č. k. 13 Co 381/96-73 z 29. novembra 1996 zrušil uznesenie obvodného súdu č. k. 12 C 21/93-62 z 8. júna 1995 a vec vrátil na ďalšie konanie. Predmetný spis bol okresnému súdu (dovtedy obvodný súd) vrátený 22. januára 1997. Okresný súd vydal 26. novembra 1997 pokyn na založenie spisu do archívu (č. 1. 76 spisu).

Okresný súd vydal 25. mája 1999 pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania a zisťovanie aktuálnych majetkových pomerov sťažovateľa. Podľa úradného záznamu okresného súdu zo 7. júna 1999 sťažovateľ nahliadol do posudzovaného spisu so súhlasom zákonného sudcu. Okresnému súdu bolo 4. júna 1999 doručené potvrdenie o majetkových pomeroch sťažovateľa s prílohami. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 21/93-84 z 10. februára 2000 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 1. marca 2000 odvolanie proti predmetnému uzneseniu. Okresný súd vydal 7. apríla 2000 pokyn na vypracovanie predkladacej správy a zaslanie spisu krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa.

Krajský súd uznesením č. k. 14 Co 148/00-88 z 31. júla 2000 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 21/93-84 z 10. februára 2000 a predmetný spis bol okresnému súdu vrátený 14. septembra 2000. V spise (č. 1. 90) je priložené splnomocnenie pre

zastupovanie sťažovateľa advokátom z 29. marca 2004. Podľa úradného záznamu okresného súdu zo 14. apríla 2004 so súhlasom zákonného sudcu do spisu nahliadol právny zástupca sťažovateľa. Sťažovateľ doručil 20. apríla 2004 okresnému súdu oznámenie o odvolaní splnomocnenia na zastupovanie v posudzovanom konaní pre advokáta.

Podľa úradného záznamu bez uvedenia dátumu (č. 1. 93 spisu) vypracovaného podpredsedom okresného súdu bol posudzovaný spis od 18. septembra 2000 omylom založený v kancelárii podpredsedu okresného súdu medzi právoplatne skončené veci. Opatrením podpredsedu okresného súdu č. j. Spr. 3008/2004 zo 14. júna 2004 bol zákonný sudca poverený vykonať v posudzovanej veci úkony súvisiace s dovolaním sťažovateľa. Uvedeným záznamom predmetný spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a práva v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva

zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 28/01).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitnosť veci“, ústavný súd vzal do úvahy právny a skutkový stav veci. Predmetom konania je žaloba o vyplatenie mzdy za nadpočetné hodiny. Posudzovaná vec patrí po právnej stránke k štandardnej agende všeobecných súdov, pretože ide o pracovnoprávny spor, ktorý patrí do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov.

Skutkovú stránku predmetnej veci možno zaradiť k štandardným v rámci agendy patriacej do rozhodovacej činnosti všeobecného súdnictva. Predseda okresného súdu navyše ako dôvod, pre ktorý okresný súd dosiaľ v predmetnej veci nerozhodol, neuviedol právnu alebo skutkovú zložitnosť posudzovanej veci, preto ústavný súd posúdil predmetnú vec po právnej a skutkovej stránke ako štandardnú.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní s'ťažovateľa, ktorou by prispel k priet'ahom v konaní. Je nepochybné, že vplyv na predĺženie konania mala okolnosť, že s'ťažovateľ neuhradil súdny poplatok v súvislosti s dovolaním. S'ťažovateľ ako účastník konania má však právo požiadať súd o oslobodenie od súdnych poplatkov, pokiaľ mu nepriaznivé majetkové pomery nedovoľujú tieto náklady znášať, a povinnosťou súdu je posúdiť a rozhodnúť o majetkových pomeroch účastníka konania v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd uvedené okolnosti, ktoré mohli prispieť k predĺženiu konania, neposudzoval ako zbytočné priet'ahy spôsobené okresným súdom.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedených práv, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 3/00).

Ústavný súd navyše v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pokiaľ hodnotil predmetné konanie z hľadiska zbytočných priet'ahov, posudzoval len obdobia nečinnosti okresného súdu, keď neboli v určitých obdobiach vykonané žiadne úkony.

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 27. júla 1995 do 22. októbra 1996 (14,5 mesiacov), od 22. januára 1997 do 25. mája 1999 (28 mesiacov), od 4. júna 1999 do 10. februára 2000 (8 mesiacov) a od 14. septembra 2000 do 18. novembra 2004 (48 mesiacov – v tomto období nie je započítané obdobie od 14. júna 2004, keď bola okresnému súdu doručená žiadosť ústavného súdu o predloženie spisu, do 6. augusta 2004,

keď bol predmetný spis ústavným súdom vrátený okresnému súdu) ako postup, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom, pretože v uvedených obdobiach okresný súd nevykonával žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu v posudzovanej veci.

Ústavný súd posúdil uvedené obdobia ako časové úseky, v ktorých došlo k zbytočným prieťahom nečinnosťou okresného súdu v celkovej dĺžke 98,5 mesiacov.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 23. novembra 2004 uviedol prehľad úkonov okresného súdu v predmetnej veci a poukázal na to, že na dĺžke konania sa podieľala neochota sťažovateľa uhradiť súdny poplatok v súvislosti s dovolaním, niekoľkonásobná zmena v osobe zákonného sudcu, ale aj pochybenie súdu v období rokov 2000 až 2004, keď bol spis omylom založený medzi právoplatne skončené veci.

Právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy sa realizuje takým konaním všeobecných súdov, ktoré plynule smeruje k odstráneniu právnej neistoty osoby, ktorá sa obrátila na súd v konkrétnej veci (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97). Podľa právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 14/00 „*Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní*“.

Na základe týchto dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v uvedených obdobiach, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy, a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.“

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k zbytočným priesťahom v predmetnom konaní. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci považuje sumu 80 000 Sk pre sťažovateľa za primeranú so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, a preto žiadosť sťažovateľa, ktorý požadoval primerané finančné zadosťučinenie v sume 858 000 Sk, vo zvyšnej časti zamietol.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že označené základné práva sťažovateľa boli porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi. Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2004, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za dva úkony právnej pomoci – prevzatie a prípravu vecí a podanie vo veci samej 4 534 Sk za každý úkon v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 9 068 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. dvakrát 136 Sk, teda spolu 272 Sk.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 9 340 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa okresný súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2004